

Ursul păcălit de vulpe

Era o-da-tă o vul-pe vi-clea-nă. Ea um-bla-se o noap-te du-pă hra-nă și nu gă-si-se ni-mic. Di-mi-ne-a-ța, ui-tân-du-se la va-le, în lun-gul dru-mu-lui, ză-reș-te ve-nind un car tras de boi.

– Ia-ca hra-na ce-o aș-tep-tam! Și în-da-tă se lun-geș-te în mij-lo-cul dru-mu-lui, cum ar fi fost moar-tă.

Ță-ra-nul cre-zând că-i moar-tă cu a-de-vă-rat o-preș-te ca-rul în loc. Vă-zând că vul-pea nici nu suf-lă, zi-ce: Ce fru-moa-să ca-ța-vei-că am să fac ne-ves-tei me-le din bla-na is-tui vul-poi! Zi-când a-șa, a-run-că vul-pea dea-su-pra peș-te-lui. A-poi por-neș-te bo-ii.

